

## Nhà Thơ

### VÀ CHUYỆN “GÁI GÚ”

Nhà thơ Đỗ Hoàng vừa về thì ông đến. Không bấm chuông, ông cứ đứng trước cửa toáng lên réo:

- Hoàng ơi! Hoàng!... Sao không có ai ra mở cửa thế này. Cái thằng này! Hoàng ơi! Hoàng...

Đứng trên ban công tầng 2, tôi vội với xuống:

- Chú ơi! Anh Đỗ Hoàng vừa về. Anh ấy nhắn lại nếu rảnh thì chú qua nhà anh ấy chơi.

Ông gắt giọng:

- Cậu xuống đây gặp tôi đi. Đứng trên đấy mà trả lời người lớn thì mất lịch sự quá.

Cửa vừa mở, chưa kịp nói câu xin lỗi, ông đã hất hàm hỏi:

- Này! Thế cậu với Đỗ Hoàng có quan hệ với nhau kiểu gì thế?

Tôi cười:

- Cháu quen biết anh ấy từ thời học Đại học.

Ông nhìn tôi, vẻ nghi hoặc, dài giọng:

- Cậu cũng học Đại học?

Tôi cố nhin cười, trả lời:

- Vâng! Cháu cũng trầy trật 4 năm mới xong Đại học đấy ạ.

Ông nheo mắt, hất hàm:

- Thế có biết làm thơ không?

Tôi thật thà:

- Dạ! Cháu cũng chỉ mượn thơ để giải bày tâm sự của mình thôi. Mà... Chú là nhà thơ Trần Lý?

Ông nghiêm nghị:

- Trần Đình Lý! Tiến sĩ, nhà thơ Trần Đình Lý. Cậu réo tên tôi kiểu đấy rất thô thiển và mất lịch sự. Thế cậu cũng có thơ đăng ở trang của Đỗ Hoàng phụ trách à? Mà sao cậu không mời tôi vào nhà ngồi nói chuyện, cứ để tôi đứng ngoài đường thế này thì tệ quá.

Tôi gãi đầu, thành thật:

- Cháu tưởng chú vội, với lại, chú cháu mình chưa biết nhau nên cháu ngại. Giờ chú nói vậy, cháu mời chú lên tầng 3, chú cháu mình ngồi uống trà, hàn huyên đôi ba câu chuyện.

Vừa ngồi xuống ghế, ông vỗ vai tôi:

- Này, bỏ xưng hô chú cháu đi, nghe xa cách lắm. Anh em cho tình cảm.

Đưa nước mời ông, tôi tùm tùm:

- Dạ. Chắc cháu tầm tuổi con út của chú?

Ông cười:

- Không! Cậu tầm tuổi con gái lớn của tôi. Các cụ nói không sai, con cái là tài sản quý lúc về già. Tôi có 3 đứa con, 2 gái một trai, đứa nào cũng ngoan ngoãn, nên người. Các cháu ngoại tôi tuyệt vời lắm. Ngoan, xinh và học giỏi. Mà cậu có mấy con? Thằng cu vừa rồi đẹp trai và ngoan nhỉ? Rất lễ phép! Cậu này! Giàu nghèo không quan trọng. Con cái ngoan ngoãn và thành đạt mới đáng để tự hào chứ mấy thằng trọc phú, con cái hư hỏng, văn hóa lùn tịt thì có gì để tự hào. Ấy thế mà cái bọn người đấy lúc nào cũng hợm hĩnh, ra vẻ ta đây, hình như họ không biết xấu hổ cậu ạ.

Rồi như chợt nhớ ra chuyện quan trọng, ông nhìn tôi, ngập ngừng:

- Vừa rồi cậu nói cậu cũng biết làm thơ đúng không? Thế thì tôi đọc cậu nghe bài thơ tôi vừa viết tối qua, rồi cậu cho lời nhận xét thật khách quan nhé.

Tôi vội chối từ:

- Ấy chết. Chú đừng bắt cháu làm việc đấy. Cháu cảm thơ kém lắm ạ. Với lại, khả năng ăn nói của cháu cũng có vấn đề nên chú cháu mình ngồi uống nước nói chuyện khác đi ạ.

Ông nhìn tôi, vẻ khó hiểu:

- Làm thơ mà không thích nói chuyện về thơ thì làm thơ làm gì? Cậu có phong cách hết thằng con trai tôi. Nó không thích nói chuyện về thơ ca nhưng lại thích nói chuyện về kỹ thuật vi tính, làm ăn, đại loại là những chuyện xã hội... Thằng ấy giỏi phết cậu ạ. Tự lập. Không thích dựa dẫm bố mẹ. Năm ngoái, vợ chồng nó mua được căn hộ hơn 6 tỷ bằng tiền kiếm được trong 3 năm đấy. Nó bảo không thích ở chung với bố mẹ nên hai vợ chồng nó phấn đấu kiếm tiền mua nhà rồi ra ở riêng. Giờ còn có 2 vợ chồng già, nhà thì rộng rãi, nhiều khi cũng thấy trống trải lắm.

Ông ngập ngừng một lúc rồi hỏi:

- Cậu có hay đi đổi gió không? Là đi này kia với em út ý.

Thấy tôi bưng chén nước kè môi, cứ tùm tùm cười, ông vội nói:

- Chắc vợ chồng cậu hạnh phúc lắm nên không đi đổi gió chứ gì? Không có chuyện đó thì làm thơ mất hay, sáo lắm. Không có cảm hứng thì ra thơ sao được. Lẫn thần hết. Tôi đây này. Cái khoản gái gú còn máu hơn Đỗ Hoàng nhiều. Vợ tôi, bà ấy cũng hiểu chồng mình là giới văn nghệ sĩ nên cái khoản lãng mạn này kia không thể thiếu. Bà ấy cũng văn minh lắm, không ghen, không abc gì. Biết tổng là tôi có bồ bịch mà tặng lời cứ như không. Mà quái lạ. Chồng là nhà thơ mà vợ lại không thích nghe thơ mới oái oăm. Nhiều đêm, chợt nảy ra tứ thơ hay, quay sang nói với bà ấy thì bà ấy lại gắt: Ông lãng yên cho tôi ngủ. Thơ thần cái gì. Cậu thấy có bực không?

Nhấp ngum trà. Ông lại hỏi dồn: - Thế vợ cậu không phản đối cậu làm thơ à? Thằng cu con cũng không thích thơ đúng không?

Khi biết tôi đang độc thân, ông chùng giọng:

- Ừ, thế lại hay. Thoái mái cặp bồ, chả lo ai quản, chả lo làm tổn thương ai. Tôi nhiều lúc cũng muốn có bồ bịch bằng chúng bằng bạn nhưng ngại bà nhà tôi buồn nên khước từ hết. Nhà thơ mà. Nhiều gái mê lắm nhưng mình phải nghĩ đến tâm trạng của vợ con chứ...

Ông buông dở câu nói bằng tiếng thở dài.

Biết là phút thật lòng của ông nên tôi lảng sang chuyện khác để ông đỡ ngại chuyện chiến tích em út (gái miệng) của các nhà thơ. Chừng tiếng sau, vẫn chuyện, ông đứng dậy ra về.

Vừa khóa cửa, chưa kịp bước lên cầu thang, tôi đã nghe tiếng ông oang oang điện cho nhà thơ Nguyễn Đăng Hành: - Ông Hành à! Tôi là Trần Đình Lý đây! Hôm nào tôi sang ông đàm đạo thơ rồi cùng nhau đi چرا gái nhé... Ừ. Nhà thơ mà! Gái gú không có thì ra thơ sao được! Lấn thẩn hết!../.

Hà Nội, chiều 16 tháng 03.2017

**ĐẶNG XUÂN XUYẾN**

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:  
<http://www.vietnamvanhien.org/DangXuanXuyen.html>

[www.vietnamvanhien.net](http://www.vietnamvanhien.net)



**VIỆT NAM VĂN HIẾN**

[www.vietnamvanhien.info](http://www.vietnamvanhien.info)



**TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11300 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC**